

Bende ki Kalabalık

– Ümit Seyhan · 04 Kasım 2016

' Çok yalnızım' dedi usulca oturduğu yerden kalkarken,yavaşça eğilip boş çay bardağını aldı,Mutfağa doğru yürürken çoktan unuttuğu bir şarkıyı anımsadı ve mırındanmaya başladı.Gözleri mutfak penceresine takıldı rüzgar estikçe savrulan sarı yapraklara acıyarak baktı .'Tam Kasımpatı mevsimi öyle ya' dedi. Gözlerinden süzülen yaşı bu sefer silmedi aksine tüm gücüyle ağlamak,içinde ne varsa kurtulmak istiyordu.Hem ağlıyor hemde ağladığı için kendine çok kızıyordu.

Hızlıca banyoya gidip çeşmeyi açtı bir taraftan yüzünü yıkıyor bir taraftan da aynada kendini azarlıyordu'niye ağlıyorsun niye,ne oldu yine,ne şımarık bir kızsın ya,tamam anlıyorum kimse seni anlamıyor belki kimse seni istediğin gibi sevmiyor,peki sen onları anlıyor,onların istedikleri gibi seviyor musun?'birden durakladı 'evet ben onları anlıyorum ve hayal ettiklerinden daha çok seviyorum,peki neden böyle ..

Çalan telefonun sesiyle toparlandı,Canı hiç konuşmak istemiyordu zoraki ısrarla çalan telefona uzandı,sesini kapatıp yere fırlattı. Bazı şeylerin sırası geldiğini düşündü,sevilmek istemek bir tür bağımlılıktı.Bir tür pranga belki. Ne kadar çok şeyden vazgeçmişti ,sırf onu sevenler,sevmekten vazgeçer diye. Sevmek yerine sevlmeyi seçmek çok ağır bedeller istiyordu.

Kırk yaşına gelmişti ama içinde henüz büyümemiş,gizli gizli bebeklerle oynayan bir çocuk vardı.Mesala hep iki renk çorap giymek,yağmurda çıplak ayak yürümek,şehrin en kalabalık parkında ki ağaçlara tırmanmak,bağırarak şarkı söylemek,kar yemek,argo konuşmak ,sinir olduğu birisine tokat atmak istemişti. Herkesi kandırmıştı aslında ,o ağır başlı hanımefendi,şık zarif bayan aslında göstermelik bir vitrindi.Peki ama bu güne dek öyle canının istediği yaşayan,kalabalıklardan kendini dışlayan,kuralları takmayan insanları neden ayıplamıştı.Belki de onları kıskanmıştı.Özgür olmak diye bir şey var mıydı gerçekten? İki kişi dahi olsan özgür olamazsın ki,özgür olmak hem ne demek,herkes bahseder ama kimse özgürlüğün tam tarifini yapamaz. Özgürlük ruhta,kalpde olmalı ,avuç içi kadar dünyada bendensel özgür olsan ne olacak, gökyüzünü yırtıp kaçabilir misin?Ama ruhunun,kalbinin bağlarını çözersen,kölelikten onları kurtarırsan,kurtarabilirsen özgürsün .Peki ya sonra ,köle ruha özgürlüğü sevdirmek,kolay olacak mı?En özgür ruhlar deliler mi yoksa?

'Allah 'ım dedi,'ben ne iki yüzlü bir insanım,ne tarafımı çevirip baksam,samimi değilim,yüreğimde bile tezatlar var,yüreğim bile samimi değil ,duygularım,düşüncelerim,aklım,hislerim hepsi bana düşman sanki.Neden bana itaat etmiyorlar,bunlar benden ayrıysa ben kimim,neyim?Nasıl bulacağım yolumu? Ben nerdeydim ,kimdim bunca zaman.İçimde bir şey var ne duygularıma döktüğüm ,nede yüreğime güvendiğim.Çünkü en çok ikisinin ihanetini gördüm.Bana en çok onlar çölme takıp düşürdü,sonrada saçımı okşayarak,'tecrübe kazandın'dediler.Ben artık kaybetmek istiyorum.Sanki yokmuş gibi yaşamak,yağmurda çıplak ayak yürümek ,aynaya bakmamak,yarını düşünmeden bir kaç gün sadece benle yaşamak istiyorum.Biraz egoist bir durum bu biliyorum ama kendimle barışmam lazım.Kendimi başkalarında tanıdım ve hiç sevmedim,gerçekten o insan ben miyim hala biliyorum.

En uzak yolculukmuş insanın kendine gidişi, gideceğim ve dönüşü yok biliyorum.Tek beni korkutan döndüğümde terk ettiğim beni bir daha bulamamak biliyorum ve çok korkuyorum. Kendime bakıyorum sadece bir kaç tuğlayı ben koymuşum.Başkaları örmüş hep duvarlarımı,sevmeyi bile onlardan bire bir taklit ettim.Rüzgar gibi,yağmur gibi,toprak gibi sevedim hiç.İçimden geldiği gibi gülemedim,ağlayamadım .Kim dokundu bana böyle,kimler yüreğime aslını unutturdu,şimdi kimim ben.'

İlk kez kendisi ile bu kadar samimi yüzleşmişti. Mükemmellik maskesinin yerde paramparça olduğunu hissetti, yere damlayan gözyaşlarını ayaklarıyla sildi. Temiz hava almanın şuan çok iyi geleceğini düşündü balkona çıktı. Serin serin esen ,yaprak kokulu rüzgarı içine çekti.Gözlerini bulutların arasında kaybolmuş parlak bir delik gibi görünen güneşe dikti. Bir süre baktı. 'Yağmur kokusu'var dedi. hızlıca geri girdi üstüne giyip sokağa çıktı, doğruca çiçekçiye gidip bir koca bir saksı eflatun Kasımpatı aldı , terk edilmiş gibi duran sokağın köşesinde ki parka gidip oturdu.Çiçeğini yanına koydu.

Gözlerini kapatıp bu fevri hareketleri doğruluk cetveline vurdu, gülümsedi.

Tek tük yağın yağmurunu hissedince,yüzünü gökyüzüne kaldırdı,yüzüne düşen soğuk damlalar yanaklarından süzülürken ,ben kendimi hiç sevmemiştim,bu güne dek,olduğum gibi görmemiştim ,insanlara batan her tarafımı ters çevirmiştim ,şurama battılar yıllarca'dedi elini kalbinin üstüne koydu.

Sonra ayağa kalktı yavaş yavaş yürürken,' anne,baba ,kardeş,sevgili,eş dost nasıl sevilir biliyorum,öğrendimde kendimi nasıl seveceğim bilmiyorum.Bunları bana öğretenler onlarda mı kendini sevmiyordu acaba?,yok yok hayır çoğunluğu sadece kendini sevdiğini sanıyordu.Ben aslında onlara bunu göstermek için bu kadar sevgiyi abarttım.O sevdiğinizi sandığınız siz değilsiniz ,nefsiniz ,arzularınız,hevesleriniz dedim ,dedim ve kaybettim.Kendimi onların yalancı ışıklarında kaybettim.Şimdi kendimi seveceğim şımartmadan,ağlatarak,üzerek.

Parktan kalktı ne yapmak istediğine karar veremedi,kendisi için ne az şey yapmış ne az şey istemişti.Sahi en sevdiği şey neydi şiirler dışında bilimiyordu ama en nefret ettiği şeyi biliyordu.Arkasından ismini çağıran sesi duyunca arkasına döndü,hızlıca ona gelen arkadaşını gülümsemeden bekledi

'ne yapıyorsun burda tek başına, bende alışverişe gidiyorum haa akşam sana gelcem ,son gelişmeleri bir dinle bakalım yorumun ne olacak ,ne oldu ya hastamısın sen'

' Akşam bana gelmeni istemiyorum ,son bir aydır her gün geliyorsun,ayrıca senin aşk hikayen beni hiç ilgilendirmiyor.Üstelik o çizmelerin hiç yakışmamış çünkü bacakların çarpık.

Arkadaşı olduğu yerde dona kaldı kocaman gözleriyle ona bakarken 'benimde bir hikayem var canım arkadaşım,bir kez olsun dinlemek istemedin,benim sevgim benim saygım sana egonu daha çok şişirmekten başka bir katkı sağlamadı,aldıkça aldın aldıkça aldın ,dün doğum günümdü neden gelmedin.? Bu günde gelme yarında.'

Arkasını döndü hızlı adımlarla yürümeye başladı, öyle gülüyordu ki yanından geçenler ona bakıp gülümsüyordu..

Bir kafeye girdi,bir kahve ve pasta aldı,Kasımpatı saksısını masanın üstüne koydu.

'Çiçeğim içinde bir bardak su lütfen'dedi.

Garsonlar bir birlerine bakınırken

'Şimdi de uğraşma sırası sizde,kolay gelsin ,artık yalnız değil, aksine çok kalabalığım durun siz daha,kaç ben var bende henüz bende bilmiyorum,'dedi

Ümit Seyhan